

MARIEKE DOUWES

Chaos als
voorgerecht

HET BOSRESTAURANT 1

Chaos als voorgerecht

Marieke Douwes bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Mijn hart in jouw handen

Niemand vraagt ooit om chaos,
maar we krijgen het soms toch.

Gwen de Jager

Proloog

De ijzige regen klettert op mijn paraplu en daar ben ik dankbaar voor. Niet alleen omdat het perfect mijn stemming weergeeft, maar ook omdat daardoor de mensen om me heen me niet horen snikken. Dit immens grote verdriet wil ik niet delen. Behalve dan met de twee mensen die aan weerskanten van me staan. Zij voelen dezelfde pijn in hun borstkas, daar ben ik van overtuigd.

De regen stroomt langs mijn paraplu omlaag en spat op de grond in grote druppels weer omhoog. Mijn glanzend zwarte pumps zitten onder de vieze modderspatten en ook mijn panty is verre van schoon. Het interesseert me geen barst.

‘Kom, Marlou.’ Ik voel de hand van oma liefdevol op mijn rug en ik kijk naar de lange vrouw naast me. Iedereen zegt altijd dat oude mensen krimpen. Mijn oma is net zo eigenwijs als ik en bewijst al jaren het tegendeel door consequent 1 meter 75 te blijven. De droevige blik in haar ogen snijdt door mijn ziel. De kou trekt verder mijn hele lijf in en ik vraag me bibberend af of ik ooit weer warm zal worden.

‘We gaan naar binnen,’ zegt mijn opa nu vanonder zijn eigen paraplu. Zijn grote hand pakt de mijne bemoedigend vast en knijpt er stevig in. Nog één keer kijk ik achterom naar de twee gaten waar twee kisten naast elkaar in de grond zijn gezakt.

Mijn ouders. Door een heftig ongeluk ben ik ze in één klap allebei kwijt. Ineens zwenkte hun auto uit en reed met een rotvaart

tegen een grote eik aan. Althans, dat is wat er gebeurde volgens de enige getuige die hen tegemoet reed. Hij heeft geprobeerd ze te redden, maar het feit is dat er geen redden meer aan was. Naderhand bleek dat pap een hersenbloeding had gekregen achter het stuur die bijna meteen fataal was geweest. Ze hadden geen schijn van kans.

Het daaropvolgende uur gaat aan me voorbij als in een roes. Ik word door mensen gecondoleerd die me vaag bekend voorkomen, of helemaal niet.

Aan een tafeltje in de aula zit een groepje stil bij elkaar. Een lange man met rode krullen, bijeengebonden in een lage staart. Tegenover hem zit een kleine vrouw met haar kroeshaar in een Grace Kellyrol en daarnaast zitten een paar studenten. Ze zien er tamelijk hulpeloos uit en ik begrijp waarom. Dit is het personeel van Bosrestaurant Oranjabloesem. Het restaurant dat al bijna dertig jaar door mijn ouders gerund wordt.

Een nieuwe koude rilling trekt over mijn rug... Gerund werd, moet ik zeggen. Mijn hart gaat naar ze uit. Mijn ouders hadden hun personeel altijd hoog zitten en ik weet dat dat andersom ook zo was. Ook voor hen moet het verlies ondraaglijk zijn. Ik hoop dat de volgende eigenaar ze allemaal laat blijven. Gelukkig zijn dat mijn zaken niet. Hoewel ik me altijd welkom voelde in het restaurant als ik mijn ouders opzocht en ik menig maaltijd aan de bar heb genuttigd, hield ik me nooit bezig met de zakelijke kant. Wat wel mijn zorg is, zijn mijn grootouders. Die wonen nu bijna tien jaar in het appartement boven het restaurant en ik zal alles op alles zetten om ervoor te zorgen dat ze daar mogen blijven. Maar wat ik nu vooral wil is dat er een einde komt aan deze ellendige, energieslurpende dag.

Amper vierentwintig uur later zit ik, verbijsterd, tegenover de notaris en probeer tot me door te laten dringen wat ik zojuist gehoord heb. Wederom zitten mijn opa en oma naast me.

Ik moet er tamelijk angstaanjagend uitzien. Al dagen loop ik rond met dikke ogen van het huilen, is make-up iets uit het verleden en voor de serie *Vikings* zou ik geen pruik nodig hebben. Het verlies vreet aan me, maar ik probeer me toch te focussen op de man tegenover me. Verwacht hij een antwoord? Aan zijn gezicht te zien wel.

‘Hoe bedoelt u?’ vraag ik dus maar.

‘Precies zoals ik het zeg, mevrouw De Jager. U bent de enige erfgenaam van mijnheer en mevrouw De Jager.’

Ik haal mijn schouders op en kijk hem waarschijnlijk nogal onnozel aan. ‘Ja. Dat begrijp ik ook wel. Dat is gebruikelijk als je enig kind bent. Maar het restaurant? Daar hebben ze toch wel iets voor geregeld?’ Donovan, de chef-kok, schiet door mijn hoofd. Hij heeft er nooit een geheim van gemaakt de ambitie te hebben om het restaurant ooit over te nemen.

Het veelzeggende zwijgen van de man vertelt me alles wat ik moet weten en veel meer dan ik zou willen.

Redelijk hulpeloos kijk ik mijn oma aan. ‘Hoe... Ik... Oma?’ Haar rimpelige hand rust op mijn bovenbeen.

‘Ik weet het ook niet, lieverd,’ antwoordt ze. ‘Dit is overduidelijk een noodoplossing geweest totdat ze iets anders hadden geregeld. Waarschijnlijk hebben ze gedacht dat ze daar nog tijd genoeg voor hadden.’

‘U bent vrij om te verkopen,’ zegt de notaris zakelijk. ‘Maar pas nadat u het drie maanden een kans heeft gegeven. Op die manier wilden uw ouders voorkomen dat het personeel per direct op straat kwam te staan. Drie maanden om te beslissen of u het wilt houden of verkopen. Dat zijn de voorwaarden. Zodra u tekent

voor de erfenis, tekent u ook voor die voorwaarden.’

Mijn mond zakt open, maar er komen geen woorden uit. Dan, omdat ik niets anders kan bedenken, pak ik de pen en onderteken de documenten.

En van het ene op het andere moment is Bosrestaurant Oranjebloesem van mij.

Hoofdstuk 1

Marlou

De Oranjabloesem ziet er net zo uit als anders. Alsof mijn moeder elk moment opgewekt met een vol dienblad naar het terras kan lopen en mijn vader geanimeerde gesprekken met de vaste klanten voert. Het is echter steenkoud en het terras verlaten. De groene kunststof tafels en stoelen die her en der staan, vertonen stevige sporen van slijtage en in een van de stoelen zit zelfs een gat. Alles is bedekt met een wit laagje rijp en ik vrees dat sommige stoelen de vrieskou niet gaan overleven. Door het gure briesje waaien er dode blaadjes over het terras wat het geheel nog troostelozer maakt dan het al is. Ik heb mijn auto het parkeerterrein van de Oranjabloesem op gedraaid en de motor afgezet. Daar tuur ik nu, leunend op mijn stuur, al een paar minuten naar het restaurant. Elke vezel in mijn lichaam schreeuwt dat ik moet omkeren en terug naar Amsterdam moet gaan, alsof dat me helpt om de werkelijkheid niet te hoeven accepteren. Vanuit Amsterdam zag ik de omgeving veranderen van landelijk naar heuvelachtig en ik zag de talloze bomen waarvan ik weet dat ze in het voorjaar voor een groenexplosie zorgen. Nu zijn ze echter net zo leeg als mijn hart. Ik slik een paar keer. Het besef van ‘nooit meer’ verscheurt me vanbinnen.

‘Goed, Marlou. Je kunt dit,’ probeer ik mezelf moed in te

spreken.' Met een diepe zucht stap ik uit en loop richting het restaurant, mijn koffers komen straks wel. Ik heb mijn donkerblauwe rok en bijpassende blazer aangetrokken, al twijfel ik nog steeds of dat niet voor te veel afstand zorgt. Dat ik momenteel een emotionele puinhoop ben, begrijpen deze mensen heus wel. Toch voel ik me het prettigst in mantelpakjes als ik aan het werk ben als evenementencoördinator. De tijd zal leren of dat ook voor het runnen van een restaurant geldt.

Nog een keer diep ademen en dan duw ik zelfverzekerd de zware deur open.

Opa had nog aan me gevraagd of ik wilde dat hij erbij zou zijn. Maar dit is iets wat ik alleen moet doen.

Het personeel van Bosrestaurant Oranjebloesem is op mijn verzoek iets eerder dan gebruikelijk aanwezig en heeft zich verspreid door het restaurant opgesteld. We zijn een paar dagen dicht geweest na het overlijden van mijn ouders en dit is de eerste dag dat we weer open zijn. In de open haard die in een hoge robuuste schouw zit, hebben ze een goed vuur aangestoken. Na een wederzijds goedemorgen zegt niemand iets, dus het enige geluid is het geknetter en geknap van het hout en de twijgjes. Het verlies hangt als een sluier over iedereen heen. Ik heb een welkomstpraatje in elkaar gedraaid en hoop dat ik dat niet verknaal. Net als ik wil beginnen, gaat er nog iemand staan. Het is Julie, hoofd bediening, en ze kijkt net zo terneergeslagen als de rest. De enige uitzondering in het gezelschap is Donovan, de chef-kok, die vooraan zit. Tijdens de begrafenis van mijn ouders had hij nog een verdrietige blik in zijn ogen, maar die heeft nu plaatsgemaakt voor een staalharde variant.

Mijn aandacht verplaatst zich weer naar Julie die wat verlegen aan haar mouw friemelt. Ze is een kleine vrouw, gekleed in een zwarte jeans en een groen colbert op een wit shirt. Haar kroeshaar

zit weer in die mooie Grace Kellyrol en in haar oren schitteren oorbellen met kleine diamantjes.

‘Eh, Marlou, voordat je begint wil ik je graag namens het hele personeel welkom heten. We missen Jacob en Christina vreselijk en we zullen alles doen wat binnen ons vermogen ligt om je te helpen het restaurant draaiend te houden.’ De rest van het personeel maakt instemmende geluiden en het klinkt een stuk hoopgevender dan het norse geluid dat Donovan produceert. Alsof het mijn schuld is dat hij met mij zit opgescheept.

‘Dank je wel, Julie,’ antwoord ik. Ik kijk het restaurant rond en herken de meeste gezichten. Mijn blik valt als eerste op Donovan.

Nog steeds komt er weinig geluid van die kant. Wat me verbaast want zo ken ik hem niet. Hij is altijd vriendelijk en maakte graag een praatje als ik langskwam. Stiekem vond ik hem ook best aantrekkelijk, maar zijn anders zo sprankelende ogen zijn nu tot spleetjes geknepen.

Julie vindt het blijkbaar net zo vreemd als ik want ze haalt haar schouders op en rolt met haar ogen. Alsof ze zich namens hem wil verontschuldigen.

Dan zie ik Carlos, de souschef. De lange jongeman staat op en komt naar me toe om mijn hand te schudden. ‘Ik vind het echt vreselijk wat er met je ouders gebeurd is.’

Ik pak zijn hand aan, het medeleven doet me goed. ‘Dank je wel, Carlos.’ Hij knijpt nog een keer stevig in mijn hand voordat hij weer gaat zitten.

Julie volgt mijn blik naar een andere tafel. ‘Daar zitten Sam en Audrey. Zij zijn van de bediening, maar volgens mij ken je hen ook wel.’

‘Ja, wij kennen Marlou,’ zegt Audrey hartelijk.

Ik knik instemmend. ‘Jij en Sam behoren bijna tot het meubi-

lair.' Mijn hopeloze poging om het wat luchtiger te maken faalt natuurlijk en de waterige glimlach die ik van Sam krijg is bijna aandoenlijk. Sam valt op met zijn blauwe stekelhaar en armen vol tattoos. Hij is een joviaal persoon. Behalve vandaag. Vandaag is er geen ruimte voor vrolijkheid.

Julie draait zich naar me toe. 'We hebben ook nog een paar weekendkrachten en een leerling kok, maar die zijn er nu niet. Die zul je vanzelf leren kennen.' Ze gaat naast Carlos zitten die er nog een extra hart onder de riem aan toevoegt.

'We leven allemaal met je mee, Marlou. Met jou, Gwen en Bruno,' zegt hij, doelend op mijn grootouders. 'Als jullie iets nodig hebben, hoef je het maar te laten weten. Eten, drinken of andere hulp.'

De woorden raken me diep. 'Nogmaals, bedankt. Dat waardeer ik enorm.' Dan begin ik met mijn eigen welkomstwoordje. 'Alereerst, bedankt dat jullie op de begrafenis waren. Het betekende veel voor mijn grootouders en mij om jullie daar te zien. Mijn ouders spraken altijd vol lof over jullie allemaal.'

Hier en daar klinkt een waarderend gemompel en Carlos knikt. 'Dat was wederzijds,' zegt hij. Dankbaar knik ik naar hem. 'Goed,' ga ik verder, 'zoals jullie inmiddels hebben begrepen, is het restaurant op mij overgegaan. En...'

'Waarom?' klinkt het bruusk. Mijn blik valt op Donovan. Hij heeft tot nu toe nog geen woord gezegd. Een arm hangt over de rugleuning van zijn stoel en de ander ligt in zijn schoot. Zijn rechterenkel rust op zijn andere been. Zo lijkt hij het toonbeeld van nonchalance. Het komt echter totaal niet overeen met zijn uitspraak. Die was ronduit vijandig.

'Waarom?' herhaal ik zijn woorden. 'Omdat mijn ouders dat blijkbaar een goed idee vonden.'

Honend gesnuif is het gevolg.

‘Donovan,’ probeert Julie de boel te sussen. ‘Hier kan Marlou toch helemaal niks aan doen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Waarom niet? Ze had kunnen weigeren.’ Met fonkelende ogen staart hij me uitdagend aan. ‘Nu zitten we opgescheept met iemand die geen flauw idee heeft waar ze aan begint en die nog nooit een dag in de Oranjbloesem heeft gewerkt.’

Ik zucht diep. Aha, dat is het dus. De reden voor het tot leven wekken van deze botte variant van de anders zo amicale Donovan. Het was mijn bedoeling om dit op een vriendelijke en familiale manier aan te pakken. Zoals mijn ouders waren. Zoals ik zelf ben. Maar blijkbaar werkt dat niet. Ik schakel dan ook over naar mijn zakelijkere alter ego en ga op de rand van de tafel achter me zitten. Het is niet mijn favoriete manier van handelen, en ik probeer het zoveel mogelijk te vermijden, maar soms is het helaas nodig.

‘Prima,’ richt ik me direct tot Donovan. ‘Het is me duidelijk wat je van de hele situatie vindt. Maar raad eens? Ik zat hier ook niet op te wachten. Ik had een fijne baan en een fijn leven in Amsterdam toen het lot ons te grazen nam. Ineens ben ik mijn ouders kwijt en ben ik verantwoordelijk voor een restaurant dat ik, om te beginnen, inderdaad nooit heb willen hebben. Ik ben verplicht om het drie maanden draaiende te houden, voordat ik het kan verkopen.

Maar tot die tijd zitten we met elkaar opgescheept. Dit restaurant was niet mijn droom. Het was de droom van mijn ouders. Zij zijn er niet meer. Wij wel. En geloof het of niet, ik wil niet dat die droom in duigen valt of dat jullie op straat komen te staan. Dus óf we doen dit samen, óf we doen dit niet.’ Ik haal even diep adem, probeer de opkomende tranen weg te slikken, en kijk vervolgens Donovan enigszins verslagen aan terwijl ik mijn

handen lichtelijk moedeloos langs mijn lijf laat vallen. ‘Luister, ik had me mijn leven op dit moment ook heel anders voorgesteld. Maar dit is hoe het er nu voorstaat dus ga alsjeblieft niet jouw en mijn tijd verdoen met mopperen over zaken die we toch niet in de hand hebben. Daar heeft niemand wat aan. Ik heb een erfenis te runnen en die run ik het liefst samen met jullie.’

Er valt een stilte waarin je letterlijk een speld kunt horen vallen.

Het is jammer dat ik zo’n toon moet aanslaan, zo doe ik liever helemaal niet. Maar ik moet voorkomen dat Donovan de vloer met me aanveegt.

Hier en daar wordt diep gezocht en ik zie de blikken over en weer vliegen. Kansen worden afgewogen. Medeleven tonen en groot verdriet delen is een ding. Maar het echte werk is een heel ander verhaal. Is die maffe dochter van De Jager het waard om voor te werken? Dit is een dorp, niet de grote stad. Is ze wel gewend om die kantoorhandjes te laten wapperen?

‘Kun je ons vertellen wat je ervaring in de horeca is?’ De vraag van Julie is terecht en ik produceer een verontschuldigende glimlach. ‘Nee. Ik heb geen ervaring in de horeca. Tenminste, niet als je specifiek werken in de bediening of de keuken bedoelt. Daarom vertrouw ik volledig op jullie. Mijn ouders deden dat dus doe ik dat ook. Ik ben evenementencoördinator van beroep dus ik regel voornamelijk veel. Een voordeel is dat ik me daardoor wel thuis voel in situaties waar gastvrijheid belangrijk is en ik heb heel wat cateringbedrijven aan het werk gezien.’

Weer worden er blikken gewisseld. Mogelijk ook van een tikeltje wantrouwen. Dat mag. Tenslotte zijn ze ineens overgeleverd aan iemand die totaal geen ervaring in hun branche heeft.

‘Wat verwacht je van ons?’ Dit is Donovan en ik ben verbaasd dat er een zin uitkomt die klinkt als een echte vraag in plaats van een beschuldiging.